

שבע שמלות משי

אלטאי - מרכז אסיה

חיה פעם אישה בשם קיפטו-טורקו.
היא לבשה שבע שמלות משי:
צהובה עד הארץ, כחולה עד
העקבים, ורודה עד הברכיים ועוד
לבנה, סגולה, ירוקה ואדומה. כל
אחת קצת יותר קצרה.
בחורף לא לבשה מעיל פרווה -
אמרה: "נראית מגושמת."
נעליים לא נעלה - אמרה "מוטב
יחפה."
לא התחתנה - אף אחד לא מצא חן

בעיניה.

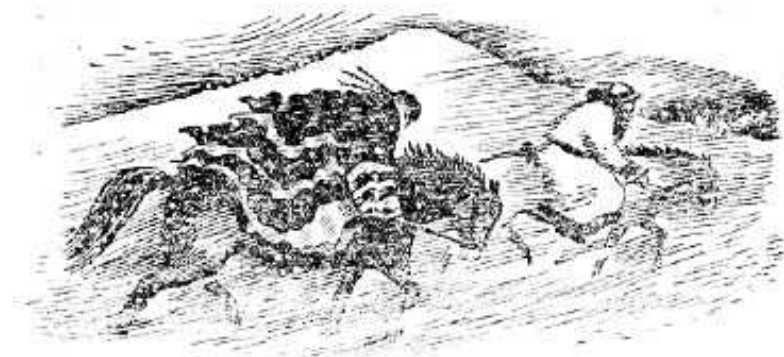
עברה שנה, עברו שנתיים, הימים
עוברים, אחרי החורף בא הקיץ,
עברו שבע שנים כמו שבעה ימים.
וסחבה זקנה לא דרושה לאף אחד.
הצטערה קיפטו-טורקו - נעשתה
נחמדה, נעימה לבני האדם.
הלכה לטנקו הטיפש:
"תתחתן אתי, טנקו!"
הטיפש הסכים.
באו אורחים לבושי פאר: כובעים
מזנבות צובלים, מעילים מכוסים משי
שחור, צווארונים מעורות הבונים.
רק אבא של טנקו יושב במעיל
כבשים.

עד המרפקים, כחול עד האצבעות,
ורוד מעל כף היד. ועליה עוד שמלה
לבנה, סגולה, ירוקה, אדומה. זה
מחמם!
"יפה!" אמר החותן "נעלה על סוסים
ונרכב עד ההר בלוחה המושלג
תמיד. מי ראשון יצליף בסוס, לזה
קר יותר. של מי הסוס הולך לאט
יותר, לזה חם יותר."
קיפטו-טורקו הסכימה. עלו על
הסוסים. רכבו בדרך להר בלוחה.
ומולם נושבת רוח חזקה מההר.
הרוח הנושבת קרה כמו קרח.
החותן רק סגר את שולי המעיל שלו,
התעטף בו כולו.

קיפטו-טורקו נעלבה, אומרת:
"הי. חותן. לא תקפא במעיל דק
שלך?"
"לא" עונה לה החותן "במעיל שלי
חם לי יותר מאשר לך בשבע שמלות
המשי."
צחקה קיפטו-טורקו:
"שמלת משי אחת שווה ארבעים
אילים. אבא שלי נתן מאתיים
שמונים אילים עבור שבע שמלות
המשי שלי. והמעיל שלך שווה לזנב
אחד של כבש."
"בכל זאת המעיל הזה חם יותר."
קיפטו-טורקו התרגזה. היא קמה
מהארץ, פשטה ידיים. שרוול צהוב

לחזור. החותן הניח את המושכות,
אבל קיפטו-טורקו עדיין רוכבת לאט
יותר. היא באורך של סוס אחריו.
והרוח נושבת חזק! שפתיים
מתפקעות עד דם. החותן שם את
זקנו לתוך הצווארון.
"כמה תתני עבור המעיל?"
ומקיפטו-טורקו אף מילה.
הגיעו חזרה הביתה. האם יצא
לקראתם.
"איפה קיפטו-טורקו?"
החותן מסתכל אחורה ואת
קיפטו-טורקו לא רואה.
נסעו האורחים בשלג ומצאו את
קיפטו-טורקו בשטח אבנים. שכבה

"מה תתני לי תמורת המעיל שלי,
מכובדת?"
"זנב של כבש."

רוכבים הלאה. הרוח שורקת, שלג
נופל בפתיתים גדולים. החותן שם
את ידיו תחת בית השחי.
"מה תתני עבור המעיל, מכובדת?"
"זנב של כבש."
הגיעו עד רגלי ההר בלוחה. התחילו

שם בשבע שמלות משי שלה קפואה
לגוש קרח, כמו אבן.
האנשים קראו לאבן זו "מאקטאיציק"
- הרברבן.
ככה! כל כך טרחה כדי להיות לאבן!
אי-אי-אי! בסך הכל אבן, אבן
רברבנית!

